

Řekni ano

TOMU PRAVĚMU

DANIELA
HARTIG

 BARONET

Řekni ano tomu pravému

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Daniela Hartig
Řekni ano tomu pravému – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Řekni ano
TOMU PRAVÉMU

Wedding Dreams 3

Řekni ano
TOMU PRAVÉMU

Wedding Dreams 3

**DANIELA
HARTIG**

 BARONET

*Ve vzpomínce na nadanou spisovatelku a tu nejlepší
kamarádku, jakou jsem si mohla přát.*

*Nikdy na Tebe nezapomenu,
Tvoje Jane*

Všem, kdo věří na lásku

PŘEDMLUVA

„Už nejsi tam, kde jsi býval, ale jsi všude tam, kde jsem já.“

Victor Hugo

Daniela Hartigová bohužel z tohoto světa odešla příliš brzy. Zemřela po krátké těžké nemoci v prosinci 2022 a zanechala po sobě milující rodinu – a také řadu pou-
tavých romantických příběhů. Jeden z nich právě drží-
te v ruce.

Daniela byla upřímná, srdečná a roztomile chaotická. Byla kreativní, hýřila nápady a byla to nesmírně talen-
tovaná spisovatelka. Její příběhy se člověka dotýkají
přímo u srdce a my doufáme, že osloví ještě spousty
dalších čtenářů. Dani byla člověkem hýřícím barvami
a životem, byla inspirací pro všechny kolem. Když se
smála, její smích strhával všechny okolo, když mluvi-
la, nakazila vás svou energií, vřelostí a radostí ze živo-
ta, a kdykoliv jste se na ni obrátili se starostmi, oka-
mžitě byla nápomocná radou i činem. Byla moudrá
a tak neuvěřitelně chytrá – prostě fascinující osobnost.

Díky tvým příběhům, nejdražší Danielo, žiješ dál v našich srdcích.

Daniele vždy záleželo na tom, aby ve svých knihách pro své čtenářky vytvářela bezpečné útočiště. Místo, kde se můžete uvolnit, a především které si můžete zamilovat. Vyprávěla příběhy s humorem, osobitým šarmem a hloubkou a my doufáme, že i vy mezi řádky ucítíte jejich zvláštní kouzlo.

Děkujeme, že jste jedné z jejích knih poskytli nový domov.

Ať je pro vás čtení potěšením!

MÝM ČTENÁŘKÁM A ČTENÁŘŮM

Z dramaturgických důvodů jsou některé detaily
v příběhu fiktivní a neodráží zcela přesně realitu.

Pokud si jich všimnete, máte detektivní smysl
pro detail ;-)

Pokud si jich nevšimnete, pak to znamená,
že jsou to skutečně jen drobnosti ;-)

A teď už vám přeji příjemnou zábavu
a pěkné čtení.

S láskou

Daniela

WILLOW

Před osmi lety

Gapištím, skočím Tylerovi kolem krku a potrhle se hihňám. „My jsme manželé! No, není to bláznivé?“

Místo toho, aby mě políbil, zvedne k ústům láhev s tequilou a napije se. Polyká a polyká, a když láhev odloží, hlasitě si krkne.

„Ted’ jsi moje manželka, bejby!“ Plácne mě dlaní po zadku nasoukaném v úzké minisukni, zaboří prsty do mých hýždí a drze se zasměje.

Bože, já ho tak miluju!

„Tvoji mámu trefí šlak, až se to dozví,“ řekne Tyler, zatímco klopýtáme po schodech před matrikou. Visím na něm jako opička a nemůžu se přestat hihňat. Jo, to ji teda trefí. Ale mně je to fuk. Zůstanu s Tylerem až do konce života a nikdo, ani ona, mi v tom ted’ už nemůže zabránit.

Všechno je to tak.... surreálné.

Konečně jsem plnoletá a od dnešního dne přestávám být Willow Evansová, teď je ze mě Willow Russová. Manželka toho nejvíc cool kluka na celém světě.

Položím Tylerovi dlaň na tvář a donutím ho, aby se ke mně otočil. „Tak už mě konečně polib!“ Trochu se mi plete jazyk, protože i já už jsem si přihnula tequily. Ještě štěstí, že Tylerovi je už třiadvacet. Prodají mu alkohol. Komu ho dá pít, to už je pak jeho věc.

Tyler mě chytne za bradu a stiskne mi kůži. „O tom, kdy ti dám nebo nedám pusu, rozhoduju pořád ještě já.“

Jak myslíš, projede mi hlavou a potlačím nutkání obrátit oči v sloup. Stejně to udělá. Ale Tyler mávne na taxík. „Máš ještě prachy?“ zeptá se.

Přikývnu. Vždycky mám peníze. Koneckonců jsem dcera Francine Evans-Duboisové, a tudíž i já patřím k newyorské smetánce zbohatlíků, jejíž lesk pomalu slábne.

Můj táta totiž před deseti lety rodinné jmění prošustroval na burze a pak se vypařil. Z milionů na účtech v bance zbyl sotva zlomek, který ale stále stačí na to, abych nemusela třít bídu s nouzí.

Zastaví před námi taxík, Tyler nastoupí a přibouchne mi dveře přímo před nosem. Znovu je otevřu a vklouznu na zadní sedadlo za svým manželem.

„Přeskočilo ti? Chtěl jsi mě tu nechat, nebo co?“ zeptám se napůl žertem, napůl vážně a plácnu Tylera do stehna.

Otočí se ke mně a zasyčí: „Ještě jednou mě bouchneš a ukážu ti, kdo je tady pánem.“

„Páni. Uklidni se. To byl jenom vtip, oukej?“

Uraženě se od něj odtáhnou a dívám se z okénka na zamračenou newyorskou odpolední oblohu.

Začíná pršet. V den mé svatby. No bezva! Snad to pro naše manželství není špatné znamení?

Moje máma s tátou se brali v květnu. Na panství Duboisových, s obří oslavou a stovkami hostů. Víím to, protože mi to máma opakovala asi tisíckrát. Muselo to být velkolepé a pompézní.

Bohužel ani to nepomohlo.

„Tvůj děda mě před tvým otcem varoval. Jo jo, varoval,“ opakovala mi máma pořád dokola poté, co vzal táta roha. „Ale já to nechtěla slyšet. A tak za to teď musím pykat. Všechno je pryč. Peníze, naše čest i tvůj otec, mizera jeden!“ stěžovala si bez ustání. O mém sňatku s Tylerem se nejspíš bude vyjadřovat podobně.

Když si to představím, musím se smát. „Willow! Jak jsi mi to jenom mohla udělat? Vždyť ten tvůj Tyler je budižkničemu!“ bude říkat. Mně je to fuk. Hlavně, že jsme s Tylerem spolu. Je to to největší štěstí, které mě potkalo.

Má mě rád takovou, jaká jsem. S ním se nemusím přetvařovat, nemusím být dokonalá dcera, dokonalá studentka, dokonalá přítelkyně.

A tenhle někdo konečně také pochopí, že jsem na něj příšerně naštvaná.

Položí mi ruku na holé stehno, pomalu mě hladí po jeho vnitřní straně a jeho hlas mi ševelí do ucha: „No tak, panenka. Omlouvám se, oukej? Tak už se na mě nezlob.“

Uchopí mou tvář a otočí si můj obličej k sobě. Jeho oči se na mě omluvně dívají, ústa se mu zkrví do posměšného úsměvu, když si všimne husí kůže, kterou zanechává jeho dotek na mém stehně. „Mám tě políbit? A pak bude zase všechno v pořádku?“ zeptá se a dotkne se svými rty mých.

Moc dobře ví, že mu podlehnu. Tylerovi vždycky podlehnu. Ne proto, že by sex s ním byl tak fenomenální. Je to v pohodě, ale není to tak úplně to, co znám z knížek, kde se popisuje, jak člověku vystřelí mozek z hlavy, srdce buší jako o závod a uvnitř vybuchují ohňostroje. S Tylerem to takové není. Ale je prostě hrozně roztomilý. S těmi svými dolíčky ve tvářích, když se směje mým vtipům. A kromě toho je o dost starší než já a to mi už od začátku lichotilo. Moje kamarádky ze střední mohly puknout závistí, když mě poprvé přijel vyzvednout před školu v ohnivě rudém Mustangu a stál tam v černé kožené bundě. Nevěřicně se za mnou dívaly, když při odjezdu sešlápl plyn až na zem. A nejlepší na tom bylo, že zíraly nejen ony, ale i Peter. Nejlepší rozehrávač na škole, který se se mnou teprve před třemi týdny rozešel. Se mnou! Královnou roztleskávaček!

Se zadostiučiněním jsem sledovala jeho neskutečně pitomý výraz ve tváři, když mě Tyler každý den přijížděl vyzvednout a před zraky všech mě divoce líbal.

Ted' je to můj manžel a ti pitomci ať mi klidně políbí! Obzvlášť Peter a moje otravná prudérní matka!

Tylerova ústa rozeženou mé pochmurné úvahy. Pohrává si s mým jazykem, chutná po tequile a po cigaretě, kterou vykouřil před matrikou. Možná bych to s tím kouřením měla taky někdy zkusit. U Tylera to vždycky vypadá děsně cool.

Taxi zastaví před klubem Tylerova gangu v Bronxu. Kdyby moje matka viděla, jak to tady vypadá, nejspíš by se o ni pokoušely mrákoty. Pro mě se ale tyhle ošuntělé domy, špinavé ulice a zanedbané parky staly něčím jako domovem.

Tady nejsem žádná princeznička z Upper East Side, která se podle toho také musí chovat. Tady jsem prostě jenom Willow. Zaplatím řidiči, a když otevřeme do klubu, za dveřmi nás čekají Tylerovi kamarádi seřazení do špalíru. Přivítají nás jásotem a řevem, gratulují nám, skandují Tylerovo příjmení Russo, které teď nosím i já, a my proběhneme pod slavobránou z jejich paží. Nakonec Tylera uznale poplácávají po zádech, mě zvednou do vzduchu, jako bych nic nevážila, a zatočí mnou dokola.

Je z toho divoký, hlučný a dlouhý večírek. Alkohol v klubu teče proudem a v průběhu večera někdo vytáhne jehlu a inkoust. Protože jsme si s Tylerem nekoupili prstýnky, v podroušeném stavu nám přijde jako dobrý nápad jeden druhému vzájemně udělat tetování, a o hodinu později zdobí vnitřní stranu mého stehna malé křivolaké srdíčko prostřelené šípem. Kapky krve se mísí s inkoustem a ta bolest mi vypaluje mou lásku k Tylerovi jednou provždy do kůže.

Ale když se mu to chystám oplatit a je řada na mně, Tylera najednou přešla chuť.

Naštvu se a začnu křičet.

„Ty zbabělče!“ vyjedu na něj před jeho kamarády a vysloužím si za to facku, až to mlaskne. Hlava se mi otočí na stranu a Tylerův masivní stříbrný prsten s lebkou mi roztrhne kůži pod pravým okem. V očním víčku mi pulzuje pekelná bolest. Ruka mi vystřelí nahoru k místu, kde mě udeřil, a prsty mi smáčí teplá krev.

„Zbláznil ses?“ zavřeštím na něj a Tyler si mě zděšeně prohlíží. Okamžitě mě vezme do náručí a odtáhne mou ruku.

„Sorry, panenko. To bylo asi trochu moc,“ řekne a chytí můj obličej do dlaní. Zazubí se a ránu mi olíz-

ne. Olizuje krev, polkne a zazubí se na mě červenými zuby. „Teď jsem s tebou propojený jednou provždy.“

Panebože, to je tak romantické! pomyslím si. „Ty debile! To bolelo!“ řeknu a usměju se.

„Miluju tě, panenko.“

„Já tě taky miluju,“ hlesnu a pak se líbáme.

Jsmo jako jeden, on a já.

Svazek zpečetěný krví.

Nikdo a nic to nemůže změnit.

WILLOW

Dnes

*G*poza čočky objektivu je všechno jiné.
Je jako filtr, který mě chrání před realitou.
Mačkám spoušť jako posedlá a snažím se zachytit
poslední sluneční paprsky horkého srpnového večera.
Zapadající slunce zahaluje siluetu nevěsty sedící v roz-
zevlátých šatech na houpačce pod stromem v Central
Parku ohnivou září.

„Nádhera. To vypadá skvěle! Můžeš se nepatrně
pootočit doleva? Směrem k němu?“ uděluju pokyny
a kleknu si na kolena. Susan udělá, o co jsem ji požáda-
la, a na jejího manžela zavolám: „Řekni něco vtipného.
Něco, co vás oba vždycky spolehlivě rozesměje.“

I on uposlechne můj pokyn. Všichni mě posloucha-
jí, protože chtějí mít ten nejšťastnější den svého živo-
ta zachycený na dokonalých fotkách. Susan se směje
z plna hrdla, až se za břicho popadá a já ukořistím
dokonalý, naprosto dokonalý snímek.

Ten snímek, na který bude myslet, až přijdou těžké časy, snímek, který ji při pohledu na něj vrátí zpátky do dobrých časů, aby to spolu vydrželi.

Jako by to snad mohlo pomoci.

Spustím foťák dolů a spokojeně přikývnu.

„Myslím, že máme hotovo. Oběma vám děkuju.“

Manžel pomůže Susan seskočit z houpačky, přičemž oba dávají velký pozor, aby při tom neutrpěly šaty. Dneska totiž ve skutečnosti není jejich svatební den. Ten se odehrál už před čtyřmi měsíci. Oni jen nasedli na nový trend, podle kterého se svatební fotografie nefotí v onen velký den, kdy je všechno i beztoho hektické a jeden velký stres a možná ani nehraje do karet počasí, nýbrž prostě v jakýkoliv jiný den. V nějaký slunečnější, jasnější, lepší den. Jak ho určí, mi zůstává záhadou. Jak může někdo vědět, že o tři, čtyři nebo pět týdnů později bude to právě ideální počasí? Jak mohou vědět, že si zrovna ten den nevjedou do vlasů a nepohádají se jako koně, řasenku rozmazanou od proudů slz, že by člověk toho druhého vystřelil nejraději na Měsíc?

Susan s manželem mi nadšeně děkují, ptají se, kdy mohou očekávat fotografie, a já se zapřísahám, že jsou ten nejkrásnější, nejšťastnější a nejúžasnější novomanželský pár, jaký se mi kdy postavil před objektiv foťáku.

Susan se směje a všechny tyhle kecy mi ochotně baští, manžel ji k sobě pyšně tiskne, jako by právě dokázali něco velkého. Přitom jenom seděla na houpačce v Central Parku v šatech za tisíc dolarů. Něco takového bych zvládla i v pěti letech. Kdyby mi to někdo dovolil.

Susan s manželem se se mnou rozloučí a o čtvrt hodinu později už jsem zase sama a balím si vyba-

vení. Za mými zády zapadá slunce, na město se snáší večer a čeká ho další tropická noc. Další páteční večer, který musím přečkat. O víkendu se pro singles na Manhattanu zcela mění energie. Nad městem se vznáší napjaté očekávání.

Bude tohle ten večer, kdy zažiju nejlepší rande svého života?

Bude tohle ten večer, kdy mi konečně položí tu nejdůležitější otázku ze všech a poklekne přede mnou s prstenem? Večer, kdy se ze dvou stane pár?

Bože, jsou tak hloupí! Myslí si, že je čeká ráj na zemi, věří, že manželským slibem si do něj rezervují vstupenku.

Taková blbost!

Ve skutečnosti přitom nedělají nic jiného, než že se dobrovolně uvrhují do celoživotní závislosti. Láska není nic jiného než závislost, otroctví, svěřit své vlastní štěstí do rukou někoho jiného. Jestli není cynické, že s tímhle přesvědčením pracuju zrovna jako svatební fotografka ve svatební agentuře, které šéfujeme já a moje tři nejlepší kamarádky?

Jo, možná je.

A možná taky není, protože takhle si aspoň zachovávám nezkalený a soustředěný pohled. Zpoza fotoaparátu vidím věci takové, jaké jsou, a vsadila bych svůj pěkný zadek, že jsem se u většiny párů trefila, které manželství vydrží a které se rozpadne.

Přehodím si tašku přes rameno, moje tenisky skřípou po šterkové cestě vedoucí k metru. Zajedu si domů odložit věci a osprchovat se, než vyrazím na náš holčičí večer.

Moje kamarádky – floristka Levandule, zvaná Lav, a naše specialistka přes PR Cleo už jsou na místě. June, nejlepší cukrářka všech dob, tentokrát chybí, protože je se svým manželem Ryderem v Thajsku na svatební cestě. Každý den nám posílá spoustu fotek bělostných písečných pláží, křišťálově čisté vody a... Rydera.

Ryder na lehátku, Ryder ve zpěněných vlnách, Ryder s koktejlem, Ryder na jednom z těch neduživých, čoudících mopedů, na kterém projeli ostrov. Už si z toho děláme legraci, a dokonce se vsázíme, v jaké póze se nám Junein manžel představí příště.

„Zdravíčko, dámy,“ řeknu a vyhoupnu se na barovou stoličku vedle Cleo. Na stole před ní stojí přeplněný talíř se šťavnatým burgerem a křupavými hranolkami. Od té doby, co čerstvě po svatbě s Daemonem otěhotněla, se cpe jako protržená. Daemon nám to dlouze líčí, když ji přijede do agentury vyzvednout. Jezdí každý den. Opečovává svou ženu, plní jí každické přání, včetně těch, která zahrnují jeho kulinářské umění.

Cleo už se zakulatily tváře a zaoblily boky, ale těhotenské břicho je na ní zatím vidět jen s velkou dávkou fantazie. S chutí se zakousne do burgeru a požitkářsky přimhouří oči. Z koutku úst jí ještě visí roztavený sýr, když řekne: „Bože, to je fakt dobrota! Nechcete někdo ochutnat?“ Nabídne nám hamburger, ale Lav i já s díky odmítneme. Objednám si pivo, vytřepu si dlouhé, ještě ze sprchy vlhké vlasy, které jsem si dneska výjimečně nechala rozpuštěné.

„Holky, co si myslíte o té cukrářce, co zaskakuje za June?“ zeptám se o něco později ostatních, ale Levandule zavrtí hlavou. „Nezapomínej, že tady o práci

nemluvíme.“ Levandule je naše květinová víla. V naší svatební agentuře má na starosti floristické dekorace. A upřímně? Ta práce k ní dokonale sedí. S těmi jejími rozevlátými rudými vlnami, světlou pletí, trávově zelenýma očima a drobným nosíkem sama někdy vypadá jako lesní víla. Kromě toho, že má neustále všude nějaké zbytky z květinových aranžmá, se jako víla z pohádky i chová. Má onen pověstný sedmý smysl, a když se s ní člověk baví, má pocit, jako by mu Lav viděla až na dno duše. Vyrůstala v přísně náboženské rodině někde uprostřed Iowy, v osmnácti otěhotněla, a soudě podle těch několika málo zmínek, které nám Lav poskytla, z toho její rodiče „nebyli nadšení“.

Nikdy nám neprozradila, kdo je otcem její dcery, a my jsme na ni v tomhle ohledu nikdy netlačily. Až bude Lav chtít, tak nám to řekne, a já jsem poslední, kdo by strkal nos do minulosti druhých lidí. Tehdy Levandule svůj rodný dům opustila a přijela vychovávat svou dceru do New Yorku za svou tetou. Ta teď už nežije, ale tehdy to byl jeden z těch nejvíc šílených okamžiků s Lav.

Pamatuju si přesně, jak jsme ten večer seděly společně v agentuře, když Lav zničehonic najednou vyskočila a řekla: „Lidi, musím jít. Margie umřela.“ Popadla Grace, která si hrála na zemi, a jednoduše odešla. A druhý den jsme se dozvěděly, že její teta skutečně zemřela. Dostala infarkt.

Taková je Levandule. Okouzlující a tak trochu spooky.

„Jo, promiň! Chtěla jsem si jenom trochu zapomlouvat. Prostě není tak dobrá jako June,“ reaguju na Levandulin komentář.

Cleo s plnou pusou přikyvuje a polkne. „Samozřejmě, že není tak dobrá. Nikdo není tak dobrý jako June. June je naše královna cukrářského umění. Ach bože, jenom si vzpomenu na její skořicové šneky, už se mi sbíhají sliny!“ Tiše si povzdechne.

Od srdce se rozesměje. „Dovedeš ty taky myslet ještě na něco jiného než na jídlo?“

Cleo, která už spořádala burger do posledního drobečku, si olízne mastné prsty a zazubí se na mě. „Třeba na sex?“ Spiklenecky se k nám nakloní a pokračuje šeptem: „Já vám řeknu, že od té doby, co jsem těhotná, nemám nikdy dost. To jsou ty hormony! Sváděla bych Daemona celý den!“

Levandule se trochu začervená a já šťouchnu loktem do Cleo. „Nedělej, jako by to předtím bylo nějak jinak. Nebo jak se stalo, že se vám podařilo tak brzy otěhotnět?“

„Nezávidíte,“ odpoví šťastná Cleo se smíchem, pak zvedne ruku a zamává. „Hele! Podívejte, tamhle je Seth! Sethe! Tady jsme!“ zavolá přes celý bar.

Obrátím oči v sloup. Nejdřív mě napadne, že se zvednu a vytratím se na toalety, ale na to je kvůli povyku, co Cleo ztropila, samozřejmě pozdě.

„Zdravíčko, dámy,“ pozdraví Seth, když dojde k našemu stolu a ostatní ho přátelsky přivítají.

Já ne. Já na něj vyjedu. „Hele, ty mě snad stalkuješ, nebo co?“ Zvolím poměrně ostrý tón. Co tady jako vůbec chce? Tohle je můj holčičí večer.

Lav s Cleo se ke mně otočí a milý úsměv pro Setha vystřídá vyčítavý, trapně rozpačitý výraz.

„Ahoj, Willow,“ řekne Seth a jeho klidný tón mě ještě víc vytočí.

„To je tak trapný! Nemáš žádné svoje kamarády?“

Páni. Ta věta práskne ve vzduchu jako bič.

„Mám. Stojí tamhle vzadu a právě si objednávali další rundu. Majitel tohohle baru je Seleny přítel.“

Seth mávne směrem na opačný konec baru, kde stojí dva chlápci a jedna žena. Ta je zatraceně hezká. Dlouhé, zlaté vlasy, souměrné rysy, sportovní postava. Podívá se k nám, kývne hlavou na pozdrav, jako bychom se znaly.

Odfrknu si. Kdo si myslí, že je? Moje nejka? Tak to teda ani náhodou.

„No a? Co teda chceš po nás?“ osopím se na něj, založím si ruce na desce stolu a vyzývavě se na něj podívám.

Seth se zhluboka nadechne a pak se usměje. „Nic. Jenom jsem vás zahlédl a myslel jsem, že by bylo milé vás zajít pozdravit.“

„Tak to už jsi udělal,“ řeknu.

„Jo. V tom případě... vám přeju hezký zbytek večera.“ Poklepe klouby ruky na stůl, kývne na Cleo a Levanduli a pak se na mě pronikavě zadívá modrýma očima. Vydržím jeho pohled tak dlouho, dokud nezvedne ruce a neotočí se. Sotva udělá dva kroky, když ho zavolám zpátky.

„Hej!“

Seth zastaví a otočí se.

„Máš u sebe nějaké prachy? Zapomněla jsem si peněženku doma.“ Omluvně pokrčím rameny a Cleo vedle mě ostře zalapá po dechu.

Seth si mě chvíli prohlíží, pak se vrátí. Z kapsy kalhot vytáhne svazek dolarových bankovek, několik odpočítá a podá mi je.

„Díky,“ řeknu, Seth mlčky přikývne. Pak se ještě jednou na všechny usměje a vrátí se ke svým přátelům.

Chvilí kolem našeho stolu zavládne ticho. Nevzrušeně se napiju piva, ale pak mi začne být nepříjemné, že na mě Levandule s Cleo civí, jako by na mně bylo něco divného.

„Co je?“ vyštěknu a snažím se ignorovat Cleino obočí vytažené do výšky.

„Co to jako mělo být?“ zeptá se konsternovaně a tváří se, jako bych se dopustila přinejmenším zločinu.

„Kámoš mi půjčil peníze? Co je na tom?“

Cleo pomalu vyfoukne vzduch z plic. „Kámoš? Před chvilí to tak úplně nevypadalo. Proč jsi na něj našťavaná? Co ti udělal?“

„Nic?! Já na něj nejsem našťavaná. Jenom nemám ráda, když za mnou dolézá jako štěně. A kromě toho Sethovi na těch pár drobných nesejde. Jeho rodina i on sám jsou nechutně bohatí.“

Cleo nakrčí nos. „Dobře, ale on za tebou neustále neběhá. Prostě se tu náhodou vyskytl. Tak v čem je problém? Pokud tedy odhlédneme od faktu, že každá ženská musí snít o tom, že za ní bude běhat takový chlap.“ Podívá se směrem k Sethovi, který se právě srdečně směje ve skupině svých přátel.

Samozřejmě, že má pravdu. Seth je jako ideál muže. Něco mezi vikingem a surfařem. Vysoký, přes metr devadesát, statný jako strom, s vypracovanými svaly a širokou hrudí. Blonděaté vlasy mu divoce spadají až na krk, třídní strniště kašíruje tvrdé rysy jeho ostře řezané tváře, silná předloktí zdobí inkoustově černé maorské tetování.

Ženy kolem se za ním neustále otáčejí. Myslím, že jim vrtá hlavou, jestli to není nějaká slavná filmová nebo rocková hvězda, a Seth si toho ani nevšimne.

Prostě tyhle věci nevnímá. Na střední škole totiž Seth byl všechno, jen ne právě oblíbený rozehrávač. Byl to šprt a dokonalá oběť šikany. A já o tom musím něco vědět, protože jsem se někdy sama přidala. Co jiného, když jsem byla královna roztleskávaček? Semknutý kolektiv malé elitní školy na Upper East Side by mě sežral zaživa, kdybych to neudělala.

Seth už mi to podle všeho dávno odpustil. Když jsme na sebe před pár měsíci náhodou narazili, měl zcela očividně radost. Od té doby se občas scházíme, spřátelil se s Ryderem a Daemonem, a byl s námi dokonce i v Las Vegas na Ryderově rozlučce se svobodou.

„Willow?“ vytrhne mě Cleo z myšlenek. „Tak co se děje? Vy jste se pohádali?“

Otráveně si povzdechnu. „Proč bych se měla hádat s někým, koho sotva znám?“

Ted' se zarazí Levandule. „Sotva znáš? Copak vy nejste... no... vy spolu nechodíte nebo tak něco?“

Panebože. Ona je tak naivní. A tak romantická. Hrůza.

„Kdo to říká?“ zeptám se mírně agresivně.

„Já jsem myslela... Vždyť je to očividné,“ odpoví Lav zaskočeně.

Ted' jsem to já, kdo zvedne obočí a zavrtí hlavou.

„To teda rozhodně ne. Jsme dobří známí, nic víc.“

Jo.

A Seth už by to měl konečně taky pochopit.

SETH

Někdo zaklepe na dveře mé kanceláře.
„Dále,“ zavolám a zvednu hlavu od papírů, které si právě uklízím.

„Dobrý den, profesore Lawsons,“ strčí hlavu do dveří Allison Mitchellová a omluvně se usměje. „Moc se omlouvám, ale mám takovou otázku k včerejší přednášce,“ pípne. Naznačím jí, ať jde dál. Sice teď nemám konzultační hodinu, ale přestože jsem to Allison vysvětloval opakovaně, vždycky se objeví v tu nejnevhodnější dobu. Stejně jako teď, v sobotu pozdě odpoledne, ve chvíli, kdy jsem vlastně chtěl odejít.

V zásadě jsou dveře mé kanceláře pro studenty kdykoliv otevřené, ale dneska mám ještě nějakou schůzku. Doufám, že ta její otázka nebude na dlouho.

„Dobrý den, Allison. Co pro vás mohu udělat?“

Demonstrativně se podívám na hodinky na zápěstí, třeba ten signál pochopí.

Allison vejde dovnitř, knihy v náručí si pevně tiskne k hrudi. Kousne se do rtu, usměje se a pokrčí při tom rameny. „Jednu věc jsem tam tak úplně nepochopila. Mohla bych vám to krátce ukázat?“

Přistoupí k psacímu stolu a já si v duchu vzdychnu. To už tady několikrát bylo. Upřímně řečeno mi není úplně jasné, jak se na NYU vůbec dostala. Někdy mi připadá trochu natvrdlá, na mých přednáškách jednoznačně nejčastěji klade otázky, na které není nijak zvlášť těžké odpovědět, pravidelně se objevuje v mé kanceláři, abych jí něco znovu vysvětlil.

U studentů v prvním semestru to není nic neobvyklého, ale u Allison to nabývá takových rozměrů, že mě to nutí pochybovat, jestli si zvolila správný studijní obor.

Alespoň teď navštěvuje letní kurzy, které se během prázdnin nabízejí speciálně pro studenty, kteří ještě stále v látce pokulhávají.

Bez vyzvání se posadí na okraj psacího stolu vedle mě a otevře jednu ze svých knih. Když se skloní nad text a poklepe prstem na jedno místo, dlouhé vlasy jí spadnou do obličeje.

„Podívejte, tady! Tahle úloha. Váš přístup k řešení, o kterém jste mluvil na přednášce, tu nikde nevidím. Teze v téhle učebnici zní úplně jinak. Jak to teda teď mám udělat v té seminární práci?“

Přisunu se blíž, nasadím si brýle a také se skloním nad stránku v knize. Soustředěně přelétnu očima zadaný úkol z oblasti stochastiky. To, co jiným lidem připadá jako kniha se sedmi pečeti, je pro mě to nejlogičtější, co může existovat. Odkášu si a pak položím prst na klíčovou pasáž.

„Ano. Jak už jsem dnes jednou říkal, jde o to, že —“

Zrovna ve chvíli, kdy se nadechuju k vysvětlení, skripta sklouznou Allison z klína. Oba se sehneme, abychom je zachytili, a lehce se přitom srazíme čely.

„Jejda,“ řekne Allison a já knihu chytím, než stačí dopadnout na zem. Současně se narovnáme a zničehonic se její obličej vznáší těsně přede mnou. Tak těsně, že na svém nose cítím její dech a prakticky vdechuju její těžký, sladký parfém.

„Ach, profesore Lawsons, omlouvám se. Neublížil jste si?“ řekne Allison, zvedne ruku a jemně mě polhladí prsty po čele. Olízne si rty a zašeptá: „Pokud dobře vidím, žádnou bouli naštěstí nemáte.“ Ustaraně se na mě dívá skrze husté řasy.

„Nemám. Ten náraz naštěstí nebyl tak silný,“ řeknu a odtáhnu se od ní. Jak si může myslet, že by mi z něčeho takového vyskočila boule? Byl to jen obyčejný šťouchanec, nic víc.

„A přitom to mám ráda pořádně tvrdě,“ prohlásí Allison, když jí knihu podám.

Nakrčím obočí. „Máte snížený práh bolesti?“ Nebo proč tvrdě? Možná dělá kickbox?

Allison se tiše zasměje, nakloní se ke mně a zmáčkne mi prstem nos. „Vy jste vážně veselá kopa, profesore Lawsons,“ řekne. Já na té otázce nevidím vůbec nic vtipného. Koneckonců tady nejsme v zábavné televizní show.

„Pošlu vám ta řešení e-mailem. Můžete se na to v klidu podívat přes víkend. A teď mě, prosím, omluvte. Mám ještě schůzku.“ Zvednu se od stolu, vezmu si tašku a Allison si povzdechne. Komplikovaně se odpíchne od hrany stolu, jako by vážila přinejmenším metrák, a protáhne se kolem mě, přičemž

se mě dotkne bokem. Zdvořile udělám krok stranou a zvednu ruku. „Prosím, až po vás.“

Allison jde přede mnou ke dveřím, tam se zastaví, otočí se, nakloní hlavu ke straně a zadívá se na mě. „Vy jste to vážně nepochopil, co?“ řekne a povytáhne jeden koutek úst do výšky.

Nepochopil? Nepochopil co?

Natáhnu se kolem ní ke klíče a otevřu dveře. „Máte na mysli tu poslední látku?“ odpovím otázkou. Allison mi položí ruku na hrud' a zahihňá se.

„Ne. Zapomeňte na to, profesore Lawsons,“ řekne a roztáhne prsty na moje košili. Její dotek je mi nepříjemný, je příliš intimní. Kdyby nás někdo viděl, mohl by si to špatně vyložit.

Znovu si odkašlu, odtáhnu se od ní, vyjdu na chodbu, která je takhle v sobotu o zkouškovém naštěstí prázdná, a počkám, až vyjde i Allison. Důrazně zavřu dveře a zvednu ruku. „V tom případě vám přeju hezký víkend, slečno Mitchellová. Pokud budete mít nějaké otázky, budu k dispozici opět od pondělí.“

S těmi slovy se otočím a odejdu.

Na chvíli se obávám, aby nešla za mnou.

„Ahoj, mami!“ zavolám, když vstoupím do našeho penthousu na Upper East Side a odložím si brašnu. Moje kroky se rozléhají po drahé mramorové podlaze vstupní haly a pak změní zvuk, když vejdou po tmavé parketové podlaze do velkého salonu a nakonec do jídelny.

Selena už je doma. Moje sestra sedí v sousedním pokoji na široké kožené pohovce před krbem a listu-

je v nějakém časopise. Když mě uvidí, odloží časopis na stůl z ořechového dřeva a vstane.

„Ahoj, Sethe.“ Přistoupí ke mně, obejmě mě a já ji políbím na čelo. Selena je téměř o dva roky mladší než já, v červnu oslavila teprve pětadvacáté narozeniny, ale ode dne, kdy se narodila, jsme prakticky nerozluční.

„Ahoj, sestřičko. Kde je máma?“ zeptám se a Selena mávne skleničkou směrem ven. „Na balkoně. Na mě tam bylo moc vedro.“ Podívá se na hodinky Patek Philippe na svém zápěstí. „Za patnáct minut bude jídlo. Bože, může být v tomhle městě ještě větší horko? To je fakt k nevydržení!“ Tiše zasténá, nadzvedne si dlouhé blond vlasy ze zátylku a otočí se. „Foukej,“ přikáže mi. Jemně jí pofoukám krk.

„Už zase vypnula klimatizaci?“ zeptám se pak a Selena přikývne. „Jo. Na to, že má kořeny ve Švédsku, je v tomhle domě neustále vedro jako na poušti.“

Zasměju se. Naší mámě opravdu nikdy nemůže být dost teplo. V letním vedru se cítí jako ryba ve vodě a v zimě trvá na tom, aby byl celý byt vytopený tak, že by se u jídelního stolu dalo sedět v plavkách. Táta už se tomu jenom směje. V průběhu třiceti let manželství si na to prostě musel zvyknout. Ale on mámu nosí na rukou v každém ohledu. Četnost zatápění v krbu v tomhle ohledu nestojí za řeč.

Máma právě vchází do pokoje. V širokém, rozevlátém kaftanu a bosá zamíří ke mně a rozzáří se. Ví, že je nezdvořilé mluvit u ženy o věku, ale já si prostě nemůžu pomoci: Ve svých pětapadesáti letech vypadá klidně o deset let mladší. Když za to sklízí komplimenty, většinou jen mávne rukou. „To je díky těm severským genům, za to já nemůžu,“ odpovídá.

Na společenských akcích jsme už dost často museli vysvětlovat, že nejsem žádný její mlad'ounký mile-nec, nýbrž její syn.

„Drahoušku! Tak ráda tě zase vidím! Kdybych ne-trvala na tom, že se tady jednou za měsíc sejdemo na večeři, už bych vás vůbec neviděla,“ řekne napůl žertem, napůl vážně, uchopí můj obličej oběma ruka-ma a přitáhne si mě k sobě dolů, aby mi mohla vtisk-nout polibek na tvář. „Božínku, pokaždé zapomenu, jaký jsi čahoun.“ Máma nakrčí čelo, jako by stále ne-mohla uvěřit, že jsem ji přerostl už v šestnácti.

„Mami, no tak. Vždyť jsme spolu byli minulý tý-den na nákupech a pak na obědě,“ ozve se zezadu Se-lena a obrátí oči v sloup. Máma mě pustí, otočí se k ní a zamává ukazováčkem.

„Ano, ale jen proto, že jsem tě bombardovala tele-fonáty.“

Zatímco se škorpíme, přesuneme se do jídelny, kde se k nám přidá i táta. Před téměř pětaticeti lety s mámou založili svůj první řetězec s biopotravina-mi. Ačkoliv je tehdy všichni strašili, že takové drahé nesmysly nikdo kupovat nebude, dneska mají obcho-dy všude po světě. Jejich koncept propojení prodejny s bistrem, kde zákazníci mohou nabízené potraviny rovnou ochutnat, byl před dvaceti lety naprosto ino-vativní. Dnes už oba pracují jen sporadicky, vedení firmy už předali jiným. V dětství jsme tátu doma sko-ro neviděli a i máma byla extrémně zaneprázdněná. Podle toho, jak často nás teď se Selenou zvou, se teď snaží dohnat, co zameškali.

„Ahoj, tati,“ pozdravím i jeho.

Táta mě poplácá po rameni. I on je o hlavu menší než já. Dokonce se mu ani nepodobám. Otec má tma-

vě hnědé oči a teď už prošedivělé vlasy míval dřív téměř černé. Ale i jemu lidé obvykle odhadují nižší věk.

„Tak co, jak to jde na univerzitě?“ zeptá se, když se posadíme a máma začne na stůl nosit dobroty, které sama připravila.

„Je tam klídek. Koneckonců jsou teď prázdniny.“ Při jídle se bavíme o všem možném, Selena vypráví o nějakém novém autorovi, kterého nakladatelství angažovalo a ona ho má na starosti, já vykládám o nových poznatcích na poli kvantové fyziky, když mě Selena přeruší. „Že ty jsi pořád ještě nepochopil, že my, obyčejní smrtelníci, z toho, co říkáš, nerozumíme vůbec ničemu?“

Podívám se na mámu, která pokrčí rameny.

„Omlouvám se, drahoušku, ale teď jsem tě zrovna neposlouchala.“ Potlačí úsměv, táta se rychle napije vína a já rozhodím ruce do vzduchu.

„Tak to vám pěkně děkuju. Vždycky je osvěžující, když se člověku vysměje jeho vlastní rodina.“

Selena po mně hodí ubrouskem. „Jen se nedělej! Koneckonců se v poslední době tvůj společenský život normalizoval aspoň na tolik, že sis konečně nabrnknul nějakou ženskou.“ Provokativně zahýbe obočím a já po ní hodím ubrousek zpátky.

„Ty se do toho nepleť! A žádnou ženskou jsem si nenabrnknul.“

Máma se ke mně se zájmem nakloní. „Povídej! To by bylo něco! Seth má přítelkyni. Slyšel jsi to, miláčku?“ zavolá na tátu.

Zavrtím hlavou. „To není pravda! Žádnou přítelkyni nemám!“

„Aha? A kdo to teda byl včera v tom baru? Ta s tím krátkým blond mikádem? Dívala se za tebou, jako by

si tě nejradši dala k snídani.“ Selena se spiklenecky zazubí.

„Panebože! Ty myslíš Cleo? Ne.“ Zvednu ruce na obranu. „Ne, to vůbec. Cleo je šťastně vdaná s Daemonem a čekají miminko.“

Zklamání v mámině tváři nelze přehlédnout. „Ach. A já už jsem si myslela, že jsi po tak dlouhé době konečně zase někoho našel.“

„Promiň, mami, ale jsme jen přátelé.“

„Mimochodem, ta holka, co tam seděla s nimi, mi připadala nějak povědomá.“ Selena zamyšleně svraští čelo.

„Ach, to je Willow Evansová. Pamatujete si ji? Před pár měsíci jsme na sebe náhodou narazili a od té doby jsme v kontaktu.“ Usmívám se na ostatní, kteří najednou nějak ztichli.

Moje sestra pak řekne: „Willow? Willow Evansová?“

„Jo,“ přikývnu.

„Ta pitomá kráva se mnou na střední chodila na biologii. Musí být zhruba stejně stará jako já.“

„Hej! Proč o ní takhle mluvíš?“ zeptám se zaskočený Seleninou nevraživostí. Ale ona jen obrátí oči v sloup, jako bych byl natvrdlý.

„Je to ta, co byla hlavní roztleskávačka? A chodila s Peterem, tím špičkovým rozehrávačem? Tím kretenem? Hodili se k sobě, Willow je taky pěkná mrcha,“ skloní hlavu a zamumlá do skleničky s vínem. „Pamatuješ se na ni, mami? Dcera Francine Duboisové?“ zeptá se Selena a hned se spolu s mámou ponoří do vzpomínek na staré školní drby.

Já myslím na Petera Charinga. Tehdy mě šikanoval ze všech nejvíc. Tohle že je Willowin bývalý? Vůbec

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Řekni ano tomu pravému. Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.